

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko A. W.-K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- III. przyznaje radcy prawnemu A. M. ze Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pozwana A. W.-K. oparła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2012 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w G., którym uwzględnione zostało w przeważającej części powództwo M. P. o zapłatę, na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana uzasadniła tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. „Zaskarżone orzeczenie z jednej strony zostało wydane w wyniku widocznie błędnego zastosowania instytucji bezpodstawnego wzbogacenia zamiast nienależnego świadczenia (art. 405 k.c. zamiast 410 § 2 k.c.) oraz co się z tym wiąże - niezastosowaniu w sprawie przepisów, które wyłączałyby możliwość domagania się przez powoda zwrotu świadczenia (§ 411 pkt 1 i 2 k.c.). Z drugiej zaś strony - jest sprzeczne z zasadniczą i nie podlegającą różnej wykładni zasadą wyrażoną w art. 363 § 2 k.c. że skoro Sąd II instancji uznał, że dokonane przysporzenie pieniężne powinno być rozliczone, to powinno ono nastąpić według cen z daty ustalenia odszkodowania (wyrokowania), a więc aktualnego stanu wzbogacenia (...)”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania względnie o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wprowadziła powołaną się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak nie uzasadniła twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadniając twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, pozwana uczyniła to w sposób odpowiadający uzasadnieniu podstaw skargi, powtarzając część zarzutów, a także ich uzasadnienie w nieco zmodyfikowanej wersji, pomijając całkowicie aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej zasadności skargi, która jest kategorią zasadniczo różną od zasadności jako takiej. Ocena wniosku ujętego w taki sposób wymagałaby przeprowadzenia szerszej analizy sprawy pod kątem powołanych w skardze zarzutów, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne i stałoby w sprzeczności z istotą przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Należy dodać, że uzasadnienie wniosku w znacznej mierze opiera się na twierdzeniach, które pozostają w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd drugiej instancji, mającymi dla Sądu Najwyższego na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. wiążący charakter.

Wobec niestwierdzenia przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 15 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 409).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych powodowi orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.